

ΓΥΝΑΙΚΩΝ καὶ τὸν ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ τὸ 1664 ὁμοῦ μετὸν ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΝ. Ἡ πρώτη εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν μεταφράσις ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Κοκκινάκη, ἀλλὰ τὸ 1856 ὁ πολυμαθὴς κ. Ι. Ι. Σκυλίσης μετέφρασεν αὐτὸν τὸ δεύτερον μετενεγκῶν καὶ τὰ ἦθη εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς καὶ τοῦ κειμένου τηρήσας τὸ μέτρον.

Ὁ ΚΑΡΑ-ΟΘΕΛΛΟΣ, ΣΑΡΡΑ καὶ ΚΑΡΟΛΟΣ, ΑΡΧΟΝΤΟΧΩΡΙΑΤΗΣ. Καὶ τὰ τρία ταῦτα ἔργα οὐχὶ διὰ πρώτην φοράν ἐδιδάχθησαν ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦ κ. Δ. Ταβουλάρη. Ὁ ΚΑΡΑ-ΟΘΕΛΛΟΣ, καθ' ἡμᾶς, οὔτε παρωδία ἦτο τοῦ ἀτυχοῦς ΟΘΕΛΛΟΥ, οὔτε τι ἄξιον νὰ ἀναβιβασθῆ ἐπὶ σκηνῆς. Ἡδύνατο τὸ ἔργον τοῦτο (ἐὰν λέγηται ἔργον!) νὰ ὀνομασθῆ ΚΟΥΛΟΥΒΑΧΑΤΑ κωμῳδία! κ. τ. λ.

Ἡ ΣΑΡΡΑ καὶ ΚΑΡΟΛΟΣ, τὸ ὄραϊον καὶ γνωστὸν τοῦτο ἔργον καὶ ἐξ ἄλλων περιόδων ἐδιδάχθη ἐπίσης λίαν ἐπιτυχῶς, πρωταγωνιστοῦντος τοῦ κ. Δ. Ταβουλάρη.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ. Τὸ πεντάπρακτον τοῦτο δράμα τοῦ ἰταλοῦ δραματοῦργου Γιακομέττη εἶν' ἐκ τῶν ὠραιότερων προϊόντων τῆς σχολῆς, καθ' ἣν ἐγράφη. Διδακτικώτατον, ὡς ὅλα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον τὰ ἔργα τοῦ ποιητοῦ τούτου, πολλὰ τὰ κοινωνικὰ ἔλκη καυτηριάζει, ἰδίᾳ δὲ τὸν ἰησοῦτισμόν, τὴν φοβεράν ταύτην κοινωνικὴν φαγέδαιναν, ἣτις ἐπὶ τοσοῦτον ἐλυμήνατο τὰ ἔθνη τῆς μεσημβρινῆς Εὐρώπης. Ἡ ἐκτέλεσις γενικῶς δὲν ἀπέτυχεν· ἐπέτυχεν δὲ πληρέστατα ἐν τοῖς προσώποις τῶν κ. κ. Δ. Ταβουλάρη, Ν. Παρασκευοπούλου καὶ τῆς κυρίας Παρασκευοπούλου, ἣτις ὑπεκρίθη μετὰ πολλῆς ἀφελείας καὶ φυσικότητος τὴν κορασίδα Ἐμμαν.

ΘΙΑΣΟΣ Μ. ΑΡΝΙΩΤΑΚΗ

Ο ΟΘΕΛΛΟΣ, Ο ΓΕΡΩ-ΜΑΡΤΕΝ. Τὰ δύο πρῶτα γνωστά ἔργα δὲν ἀφήκαν ἀναμνήσεις κακάς, ἰδίᾳ δὲ ὁ Γέρω-Μαρτέν τὸ περιπαθὲς τοῦτο ἔργον, ὅπερ ἐστέφθη δι' ἀρκετῆς ἐπιτυχίας διότι καὶ ὁ θίασος οὗτος κέκτηται οὐκ ὀλίγους ἐκ τῶν γνωστῶν ἠθοποιῶν, οἵτινες πάσαις δυνάμεσιν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ἀρνιωτάκη, τοῦ δεδοκιμασμένου τούτου ἀρχαίου ἠθοποιοῦ προσπαθοῦσι νὰ φανῶσιν ἀντάξιοι τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ κοινου.

ΜΑΤΘΙΑΛΗ. Ἐνθυμούμεθα ἄλλοτε ἐν τῷ αὐτῷ θεάτρῳ τὸν κ. Μ. Ἀρνιωτάκην διδάσκοντα τὸ αὐτὸ ἔργον ἐνώπιον ἀπείρου πλήθους θεατῶν ἐπὶ δύο συνεχεῖς ἑσπέρας· ἦσαν ὄντως πανήγυρις αἱ ἑσπέραι ἐκεῖναι διὰ τὸ ἑλληνικὸν θέατρον, ἣτις ὅμως κατὰ τὴν περίοδον ταύτην δὲν ἐπανελήφθη, εἰ καὶ ὁ κ. Μ. Ἀρνιωτάκης ἦτον ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ὑποκρίσει καταχθόνιος τὴν ψυχὴν, τὸ μεῖδιμα, τὴν ὄψιν, τὰς κινήσεις.

Δυστυχῶς ὅμως τὸ δράμα, εἰ καὶ ἐκ τοῦ μυθιστορήματος τοῦ μεγαλοφυοῦς Σὺν ἐξήχθη, εἶνε ἀτεχνον, στερούμενον δραματικῆς πλοκῆς, βεβιασμένον ἐν τῇ συνδέσει τῶν γεγονότων, ἑλλιπὲς δὲ καθ' ἡμᾶς εἰς τὴν λύσιν.

ΠΙΣΤΙΣ, ΕΛΠΙΣ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ. Ὁ κ. Ἀλεξιάδης ἐν τῷ δράματι τοῦτο ἀφήκεν ἄλλοτε καλλίστας ἐντυπώσεις· ἀλλὰ καὶ ὁ κ. Κοτοπούλης, ἠθοποιὸς δεδοκιμασμένος ἐσχάτως προσληφθεὶς εἰς τὸν θίασον καὶ πρωταγωνιστῶν εἰς τὸ ἀνωτέρω δράμα, δὲν ὑστέρησε κατὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ πρώτου καὶ δικαίως ἐχειροκροτήθη πολλάκις ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν θεατῶν. Ἀλλὰ καὶ ὁ κ. Τασσόγλου ἠθοποιὸς ἀναμφισβήτητων προσόντων ὃν δὲν ἠτύχησαν πρὸ πολλοῦ ν' ἀκούσωσιν οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ὑπελείφθη ἐν τῇ πλήρει ἐπιτυχίᾳ τοῦ δράματος συγκινήσας οὐχὶ ἅπαρ μέχρι δακρύων τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν, διότι καὶ ὁ χαρακτήρ ὃν ὑπέδύετο τοιοῦτω ἠθοποιῷ ἤρμοζεν. Ἐκ τῶν κυριῶν μνημονεύομεν τὴν κ. Ἀμαλίαν Μπίστη, τὴν κ. Ἀρνιωτάκη, καὶ τὴν κ. Μιχαηλίδου.

Μετὰ τὸ δράμα ἐψάλη διωδία ἐξ ἑλληνικοῦ μελοδράματος τοῦ

κ. Ξύντα Χρηστίνα καὶ ὁ πατέρας τῆς ὑπὸ τοῦ κ. καὶ τῆς κυρίας Τασσόγλου φερόντων ἐνδυμασίαν Κερκυραίων χωρικῶν, ἣτις διὰ ἐπανελήφθη χάρις εἰς τὴν ἐπιτυχίαν ἀμφοτέρων, ἣτις οὐ μικρὰ ὑπῆρξεν.

Ἡ ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ. Εἰς τὴν ἑλληνικὴν ταύτην κωμῳδίᾳ τοῦ Βυζαντίου μνημονεύομεν τὸν κ. Τασσόγλου ὡς ἀνατολίτην, τοὺς ἀδελφοὺς Μπίστη, τὸν κ. Παντόπουλον καὶ τὸν κ. Κοτοπούλην.

Εὐχαριστῶς δὲ ἀποφαινόμεθα εὐμενῶς ὑπὲρ τῆς πρωτοτύπου κωμῳδίας, τῆς διδαχθείσης μετὰ τὴν Βαβυλωνίαν καὶ ἐπιγραφομένης Δημοπρασία, ποιηθείσης ὑπὸ τοῦ ἠθοποιοῦ κ. Α. Πίστη καὶ ἣτις δὲν ἐστερεῖτο ἐνιαχοῦ κωμικοῦ ἄλατος.

Ὁ κ. Πίστης διὰ τῆς κωμῳδίας ταύτης προσπαθεῖ νὰ μᾶς δώσῃ ζωντανὴν εἰκόνα τῆς μανίας τοῦ γάμου, οὗ ἐπ' ἐσχάτων ὁ σκοπὸς ἀπὸ ἱεροῦ μυστηρίου, ὡς ὀνομάζουσιν αὐτὸ οἱ πατέρες τῆς ἐκκλησίας, μετέπεσε, κυριολεκτικῶς εἰς θεραπείαν βιοποριστικῶν ἀναγκῶν. Εἰς τοῦτο ἐπέτυχεν ὁμολογουμένως ἀλλ' ἢ κωμῳδία ἔχει καὶ τρωτὰ μέρη ἅτινα διορθούμενα θὰ καταστήσουν αὐτὴν ἐπὶ σκηνῆς πλέον ἐπιτυχή. Συγχαίρομεν τῷ κ. Πίστη διὰ τὸν ζῆλον τοῦ ἐργάζεσθαι, διότι ὡς γνωστὸν καὶ ἄλλα μικρὰ ἔργα τοῦ ἰδίου ἐδιδάχθησαν ἀπὸ σκηνῆς.

ΤΩ ΚΥΡΙΩ Α. Β.

ΑΠΑΙΤΟΥΝΤΙ ΣΤΙΧΟΥΣ

Ἄδούλωτος ὡς ἡ πνοὴ τοῦ πνέοντος ζεφύρου
Ἡ Μοῦσα δὲν ὑπόκειται εἰς ἰδιοτροπίας,
Ἐλευθερον πάντα πετᾷ τὸ τέκνον τοῦ ἀπείρου,
Καὶ εἶν' ἐλευθερώτερον καὶ τῆς ἐλευθερίας.

Ἐνίοτε ἀπαῖσιό νὰ εἴπῃ λέξιν μίαν,
Διότι ἐψαλλον πολλοί, διότι θέλουν ἄλλοι,
Κ' ἰδιοτρόπως ἀπαντᾷ τὴν ἰδιοτροπίαν
Μὴ θαμδουμένη εἰς πομπὰς ἢ Μοῦσα ἢ μεγάλη.

Ἐν δάκρυον τοῦ ὄρφανου εἰς δάκρυα τὴν λύει.
Ὅδύρεται ἂν ἄνθος ἐν πτηνόν ποτε συνθλάσῃ,
Ἄν προστατεύσῃ δυστυχῇ ἐκ τῆς χαρᾶς μεθύει,
Καὶ θέλγει μόνον τᾶσμά της ὅταν θελήσῃ ν' ἄσῃ. . .

(Ἐν Ὁδησῶ)

ΣΠ. Φ. ΑΝΤΥΠΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

ΣΧΟΛΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΑΙ

Ἐπερατώθησαν ὡσαύτως καὶ αἱ ἐξετάσεις τῶν ἐτέρων ἐν Ἀθήναις ἰδιωτικῶν παρθεναγωγείων καὶ λοιπῶν Σχολείων, περὶ ὧν μνεῖαν ποιούμεθα μόνον, ἅτε μὴ προσκληθέντες καὶ ἐπομένως μὴ εἰδότες τὴν εἰς αὐτὰ πρόοδον ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει τῶν ἑλληνοπαίδων.

Τὸ παρθεναγωγεῖον τῆς κ. Λασκαρίδου πάνυ δικαίως χαίρει τὴν ὑποστήριξιν τοῦ ἑλληνισμοῦ ὀλοκλήρου. Τὸ τοῦ κ. Σουρμελῆ χάρις εἰς τὸν διακεκριμένον διεθυντὴν αὐτοῦ καὶ ἀριστον κ. Βλ. Σκορδέλῃν προοδεύει, οἱ δὲ καρποὶ αὐτοῦ πολλαπλασιάζονται καθ' ἕκαστον ἔτος καὶ τὰ φῶτα ὑγιεῖς μαθήσεως καὶ ἐκλεκτῆς ἀνατροφῆς διαχέονται ἀνὰ τὰ πέρατα τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἐνθα τόσαι καλά μητέρες, τόσαι εὐγενεῖς δεσποί-